

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zoo zijt gij waarlijk Mijne discipelen.

JOHANNES 8 : 31.

Dat gij staat in ééne geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies. — FILIPPENSEN 1 : 27.

Strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is. — JUDAS : 3.

No. 13.

1 Juli 1906.

11de Jaargang.

DE REIS VAN PRESIDENT JOSEPH F. SMITH EN GEZELSHAP, IN DECEMBER 1905.

Verhaald door Apostel GEORGE A. SMITH, 8 April 1906.

Ik geloof dat het nuttig zal zijn, dat ik de bijzonderheden verhaal van het bezoek onlangs door President Smith en een aantal leden der Kerk gebracht aan den Staat Vermont, waar een schoon monument is opgericht aan de nagedachtenis van den Profet Joseph Smith.

Den 18den December j.l. verlieten 30 personen in een privaatspoorwagen deze stad (Salt Lake City), 29 hunner door President Smith uitgenoodigd om hem te vergezellen naar de inwijding van de gedenksaal. Ik wensch te zeggen dat wij allen, President Smith inbegrepen, onze eigen onkosten hebben betaald. Ik heb gehoord dat sommige menschen vreesden dat wij een speciale gunst hadden ontvangen uit het tiendfonds van de Kerk. Ik had het toezicht over de financiën en was de zaakwaarnemer van het gezelschap; daarom weet ik waarvan ik spreek. Niet vele Heiligen der laatste Dagen hebben hierover argwaan gekoesterd.

Door de bereidwilligheid van de spoorweg-maatschappijen werd onze wagon met groote snelheid en zonder onnoodig oponthoud van plaats tot plaats vervoerd. Op de geheele reis van Salt Lake City tot South Royalton, Vermont, waren de spoorweg-ambtenaren voor onze welvaart bezorgd, en vele hoofdamttenaren der verschillende spoorweg-maatschappijen kwamen in den trein om toe te zien dat al het mogelijke wierde gedaan voor ons gemak en comfort. Wij kwamen na een genotvolle reis, zonder moeilijkheden, op de plaats onzer bestemming: Het

was een groote verandering voor sommige leden van ons gezelschap die in vroegere jaren over de prairiën waren getogen met ossenwagens of handkarren, toen het reizen door de Indianen gevaarlijk werd gemaakt. Sommigen hadden de ontberingen en moeilijkheden van het frontierleven gekend, en hunne schreden naar dit land gewend in de dagen toen de pioniers zich in deze valleïën neerlieten. Nu mochten zij over denzelfden weg reizen op een grooten spoorweg, en in een vorstelijken wagon voorzien van al de comforts en geriefelijkheden die konden geleverd worden.

Wij hadden mooi weder tot den avond van den 21sten, toen wij voor het eerst sedert wij ons tehuis hadden verlaten, sneeuw kregen. Wij arriveerden den 22sten 's morgens te South Royalton, het station waar wij den trein moesten verlaten. Daar vonden wij dat gedurende den nacht omtrent vijf of zes duim sneeuw gevallen was, en dit verschafte het gezelschap uitmuntende gelegenheid tot sleërijden. De meesten bezochten Tunbridge, waar het tehuis van den grootvader van den Profeet Joseph Smith was geweest. Daar onderzochten wij de gemeenteboeken, en werden door de bevolking vriendelijk bejegend. Ik mag niet nalaten te zeggen, dat wij bij onze aankomst te South Royalton Ouderling Junius F. Wells aantroffen, die het toezicht had gehad bij het vervaardigen van het gedenkteeken, en wij vonden dat hij aan dat eind der reis alle noodige schikkingen voor ons had gemaakt. Het volk van South Royalton wachtte om ons welkom te heeten; men had een geriefelijke zaal versierd, daar hielden wij vergaderingen en werden wij bekend met het volk. Dit alles waardeerden wij, en men liet ons gevoelen dat wij in de handen van vrienden waren. Men zocht in het bijzonder President Smith op, en de voorname broederen die hem begeleidden, en zij werden overal op de vriendelijkste wijze onthaald.

Het was eigenaardig vreemd, dat er gedurende dat seizoen bijna geen sneeuw was gevallen; het weder was aangenaam en zacht geweest. Volgens mijne gedachten was het een zegen van onzen Hemelschen Vader op het oprichten van het monument tot de nagedachtenis van den man dien Hij gekozen had om de bedeeling der laatste Dagen te openen. In den namiddag van den 22sten ontmoetten wij omtrent 30 leden van de Kerk, die van New York en Boston waren gekomen om de inwijdingsplechtigheden bij te wonen. Deze bezoekers en het gezelschap uit Utah, en een aantal inwoners van South Royalton, kwamen des avonds tezamen en werden onthaald op een concert door eenige zangers uit Utah.

Op den morgen van den 23sten December, den 100sten verjaardag van de geboorte van den Profeet Joseph Smith, begonnen de menschen uit den omtrek samen te stroomen naar het Hotel van South Royalton, waar eenige leden van het gezelschap hun intrek hadden genomen. Gedurende den nacht van den 22sten was de sneeuw voor een groot

gedeelte weggesmolten, en nu bracht het volk allerlei voertuigen — sleden, wagens en koetsen. Broeder Wells gaf ons te kennen dat deze voertuigen gratis werden geleverd om het gezelschap uit Utah en de vrienden naar het monument te brengen. Wij namen gaarne van dat aanbod gebruik. Op de plaats aangekomen, aanschouwden wij een prachtige gedenknaald en een mooie kleine villa. Wij waren verwonderd toen wij zagen hoeveel volbracht was in den korten tijd die verlopen was sedert Broeder Wells daarheen was gegaan om toezicht over het werk te houden. De Kerk heeft 80 akker van het land dat de geboorteplaats van den Profet Joseph Smith omringt, gekocht, inbegrepen den boomgaard, den ouden kelder en den haardsteen van het huis waarin hij geboren was. Wij vonden dat er om en over den haardsteen, die zijne oorspronkelijke plaats had behouden, een mooi huis gebouwd was waar de bewaarder van het eigendom en van het monument zal wonen. Een eigenaardig gevoel kwam over ons, toen wij beseften dat wij op den grond stonden, waar de Profet voor het eerst het licht zag; een gebeurtenis, mogen wij zeggen, die het begin van het „Mormonisme” heeft aangemerkt; en dat die plaats nu het eigendom is van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Onder den invloed van den Geest vloeiden onze tranen vrijelijk, iedere ziel werd vernederd, ieder hart smolt weg, en wij waren verblijd over de zegeningen van onzen Hemelschen Vader.

De menschen begonnen te komen, per wagen, te paard, of te voet, tot verscheiden honderd samen waren vergaderd. Het huis kon hen niet allen bevatten; daarom werd eene openlucht-vergadering gehouden, terwijl de inwijdings-vergadering in het huis plaats had. De bevolking verheugde zich met ons. Zij had een hunner, Dr. Fish aangewezen om een welkom-rede te spreken, en hij prees het volk van Utah en de Kerk voor het oprichten van zulk een keurig monument in die plaats. Zij waren er mede geëerd en gevleid, en gaven ons de verzekering dat zij zouden helpen om het eigendom tegen vandalisme te beschermen, en dat het in die omgeving veilig zou zijn. Hij zeide, dat zij achting voor ons hadden, voor het werk dat gedaan was. Broeder Junius F. Wells gaf in de vergadering een verslag van zijne werkzaamheden. Terwijl hij ons toesprak, werden wij verblijd in onze harten, daar wij vernamen dat hij de goede gevoelens van de bevolking tot zich had getrokken, en hare liefde en achting had gewonnen; zij schenen hem haast als een van hun eigen volk te beschouwen.

Vele menschen begrijpen niet welk een zware taak het geweest is, dit monument in zijn positie te brengen. De naald zelve weegt ongeveer 43 ton. Zij is op eene verhooging opgesteld, en moest van den spoorweg op een speciaal daarvoor gemaakten wagen vervoerd worden — een afstand van $5\frac{1}{2}$ mijl. De wagen wóóg 8 ton en de banden der wielen waren 20 duim breed. De landweg kon het groote gewicht van de

geweldige blokken steen, waaruit het monument is samengesteld, niet dragen, en een spoor van eikenhouten planken moest worden gelegd waarop de groote wagen werd voortgetrokken. Toen de eerste poging werd gedaan om hem te trekken, konden 20 van de beste paarden dier streek hem niet bewegen. Daarna gelukte het, door middel van katrol en takel den wagen in beweging te brengen, hoewel soms maar een aantal meter per dag, totdat het gedenkteeken tot de bestemde plaats was gebracht. De menschen zeiden tot Broeder Wells: „Gij zult niet in staat zijn om het op te stellen, wegens den regen en de sneeuw; de wegen zullen zoo glibberig zijn, dat gij het niet zult kunnen vervoeren.” Broeder Wells antwoordde hun (in het geloof zijner voorvaderen): „Wij zullen er komen, de Heere zal den weg openen.” Zoo dus bleef de regen weg tot het monument was opgesteld, het dak op het huis en de deuren en vensters er in waren gezet, en toen begon het te sneeuwen. De menschen van die landstreek spreken van die twee maanden goed weder op een tijd wanneer zij gewoonlijk sneeuw zien, als het Wells' weder, den man tot compliment, die geloof in onzen Hemelschen Vader had om het voorgenomen werk uit te voeren. Een ander geval, waarin de bevolking belang stelde, werd tot mijne aandacht gebracht. De spoorweg ambtenaren durfden den zwaren steen niet over de spoorwegbrug over de White Rivier brengen. Hij werd op den wagen geladen, en toen ontdekte men dat de wagenbrug zou moeten versterkt worden. Een onderzoek toonde dat het bed van den stroom uit drijfzand bestond. Broeder Wells liet planken op het zand vastleggen, waarop de zware balken, die de brug moesten steunen, kwamen te staan, en op die wijze waren zij in staat om te volbrengen hetgeen zij wenschten. Aldus werden wegen en bruggen gemaakt en het volk hielp bereidwillig. De katrollen, waarvan ik gesproken heb, moesten aan de boomen op den weg vastgelegd worden, en zij die langs die wegen woonden, stonden toe dat hunne boomen voor dat doel gebruikt werden, hoewel het de boomen uit den grond trok, of de schors er af haalde. Een zekere plaats op den weg leverde een ernstig bezwaar; zij was moerassig, en Broeder Wells richtte zich aan den inspecteur der wegen, en vroeg hem of hij de plaats mocht aanvullen. Hij antwoordde glimlachend, dat het als een gevreesde plek bekend stond, en dat het onmogelijk zou zijn om ze vast te doen worden; de oudste inwoner heeft onaangename herinneringen van dien lastigen modderpoel, „maar”, zeide hij, „het is de eenige weg dien gij kunt nemen, en ik vrees dat wij niets voor u kunnen doen.” Denselfden avond toen zij daar met de monumentnaald kwamen, was eene hoopiers in den modder gezonken, en men kon ze er nauwelijks uithalen. Dien avond werd onze Hemelsche Vader om Zijnen bijstand gebeden, want de groote steen moest den volgenden dag over die moeras gebracht worden. Gedurende den nacht daalde de temperatuur 30 graden, de modder bevroor hard en vast, en

het bleek ongeveer het beste gedeelte van den weg te zijn, dat zij op de gansche reis hadden gevonden.

Na de inwijdings-plechtigheden, die werden bijgewoond door menschen die veel belangstelling toonden, werd een groote hoeveelheid lectuur verspreid onder diegenen die verlangend schenen te zijn om iets naders over het „Mormonisme” te leeren. Den 23sten 's avonds, werd een vergadering gehouden in de zaal die speciaal in orde was gemaakt. Vele kwamen daar uit de omliggende plaatsen samen, en wij hadden een hoogst genoeglijken avond. De broederen verkondigden het Evangelie van Jezus Christus, maakten duidelijk waarom wij gelooven dat Joseph Smith een Profeet des Heeren was, en getuigden van de goddelijkheid zijner zending en van de echtheid van het Boek van Mormon. Na de vergadering bleven de menschen om ons de hand te drukken en vragen te stellen. Wij gevoelden wederom dat wij in het gezelschap van vrienden waren.

Het monument staat in een mooi gelegen landstroek. De dagbladen van die omgeving verklaren dat dit het prachtigste gedenkteeken van zijne soort is in den Staat Vermont; het is inderdaad de grootste gepolijste gedenknaald in Amerika, en is kenmerkend van de wijze van bouwen, door de Kerk in bijna alles gevolgd sedert hare organisatie.

(Wordt vervolgd.)

EEN GEZICHT BIJ OUDERLING WELKER'S BEGRAFENIS.

Toen het stoffelijk overschot van Ouderling Melvin H. Welker werd begraven, stond het graf nog open van een ander pas ter aarde besteld slachtoffer van dezelfde gevreesde ziekte die den zendeling had weggerukt. Die persoon was de oom van een onzer leden, zuster T. — Deze zuster was op het kerkhof tegenwoordig bij deze dubbele begrafenis. Onder den druk der droevige gebeurtenissen die in hare familie en in de Kerk te Groningen hadden plaats gevonden, ontging haar de moed, en begon twijfel aangaande het Evangelie in haar hart op te komen. Toen zij zich in dezen wanhopigen zielstoestand bevond, en terwijl het gebed over het graf werd gedaan, werden hare oogen geopend, en zag zij de geesten van Broeder Welker en haar oom bij de groeve staan, in blijmoedige stemming. Zij waren in licht gehuld, en vóór het gebed was geëindigd, zag zij hen van de aarde weg- en opvaren, terwijl het licht flauwer werd tot zij eindelijk uit haar gezicht verdwenen. De oom had gedurende zijne ziekte het Evangelie gehoord, en hetgeen waarvan deze zuster bij het graf getuige was, gaf haar de overtuiging en het bewijs, dat hij de waarheid had aangenomen en er zich in verheugde, en daarom in gezelschap van Ouderling Welker was. Dit gezicht was haar tot grooten troost en bemoediging.

DE TERUGKEER DER JODEN.

Niet lang geleden landden over elf duizend emigranten te New York, en het werd een merkwaardig feit genoemd dat er zich onder hen weinige Joden bevonden. De Joden die uit Rusland verdreven worden, gaan bij lange na niet allen naar Amerika; velen trekken naar Palestina. Het Turksche Gouvernement heeft hard getracht om vreemde Joden uit het land te houden, maar vele belangen werken samen om de plannen der regeering te verijdelen, en de wetten die het aankopen van land in Palestina door Joodsche immigratie-vereeningingen moeten belemmeren, zijn klaarblijkelijk een doode letter. Luidens de laatste berichten uit Jeruzalem, behooren groote uitgestrektheden land op de vlakten van Jizreël nu aan de Joden. In Galilea behoort ten minste een drie-vijfde gedeelte van het land aan hetzelfde volk. Het is bijna een alledaagsche gebeurtenis, dat de Joodsche pachters van rijke Joodsche Pashas den Arabischen landbouwer verdringen. Men verklaart stellig, dat het aantal Joden die gedurende de laatste jaren naar Palestina zijn teruggekeerd, grooter is dan het geheele getal dergenen die uit de Babylonische ballingschap waren teruggekeerd en nu bijna tot 100.000 is geklommen. De „Hulpvereeninging” der Duitsche Joden is bijzonder werkzaam in deze richting, en sticht groote scholen. De jongste stichting van dezen aard is een hoog college, dat het vraagstuk van gelijkkluidende uitspraak der Hebreuewsche taal zal oplossen. Dit zal waarschijnlijk ten gevolge hebben dat het oud Hebreuewsch de plaats zal innemen van het Yiddisch, want de Hebreuewsche taal wordt alreede gesproken zoowel als geschreven. De profetiën die een terugkeer der Joden naar Palestina hebben voorzien, zullen wellicht de macht hebben om hare eigen vervulling tot stand te brengen, en het is mogelijk dat wij in Palestina nog een Hebreuewsche Republiek zullen zien, die aan de ijverzuchtige mededinging tusschen Rusland, Frankrijk en Duitschland om de Turksche heerschappij in hunne handen te doen overgaan, het hoofd zal bieden; want de aanspraak van het huis van David op den Tempelberg Zions is van ouderen datum dan de aanspraak der Christenen op het Heilige Graf.

Independent.

AANGEKOMEN.

---

17 Juni. — Aangekomen, en in de Zending ingedeeld als volgt: Ouderling Harold Empey Young, van Salt Lake City: in de Luiksche Conferentie; Ouderling John Addison Butterworth, van Calder Station, Utah: in de Amsterdamsche Conferentie; en Ouderling James William Johnson, van Huntington, Utah: in de Rotterd. Conferentie.

APOSTEL REED SMOOT.

Apostel Reed Smoot's vader was een Amerikaan van den Staat Kentucky; zijne moeder was geboortig uit Noorwegen. Hij werd den 10den Januari 1862 te Salt Lake City geboren. Toen hij 10 jaren oud was, verhuisde het gezin naar Provo, in welke stad sedertdien zijn tehuis is geweest. Hij ontving een goede opvoeding in de Brigham Young Academie, waar zijne studiën voornamelijk waren op handelsgebied. Gedurende zijne vacantie-maanden werkte hij in de wollen-goederenfabriek te Provo, en daar hij zich reeds vroeg ten doelwit had gesteld eensdaags directeur der fabriek te worden, slaagde hij er in, een praktische kennis der zaak te verkrijgen door in elk departement

dezer inrichting te werken. Vier jaren nadat hij de academie verliet, werd hij aangesteld als directeur der fabriek.

In het jaar 1890 werd hij geroepen om naar Engeland op zending te gaan, waar hij voornamelijk heeft gearbeid in het hoofdkantoor te Liverpool. Na zijn terugkeer nam hij zijne positie als bestuurder der fabriek weder op. Hij nam ook aan verscheidene andere handels- en industriële ondernemingen deel, totdat hij met vele voorname inrichtingen verbonden was.

In het jaar 1895 werd Ouderling Reed Smoot gekozen tot Tweeden Raadgever van President Edward Partridge, van den Utah-Ring van Zion, welke plaats hij bekleedde tot hij geroepen werd tot het Apostelambt. Dit geschiedde den 8sten April 1900.

In Januari 1903 werd hij door de wetgevende kamer van Utah gekozen als een der twee leden van dezen Staat in den Senaat der Vereenigde Staten. Door de gunst waarin hij bij het volk stond, en wegens zijne bekende goede eigenschappen en bekwaamheid, stemden beiden „Mormonen” en niet-„Mormonen” voor hem. Nu begonnen de predikanten van Salt Lake City, die immer naar middelen zoeken om den Heiligen der laatste Dagen moeilijkheden te berokkenen, een kruistocht tegen Senateur Smoot, om te trachten hem uit zijn rechtmatigen zetel te doen verwijderen. Zij brachten verschillende beschuldigingen tegen hem, die ongegrond en valsch bleken te zijn, nadat vele getuigen uit Utah en omliggende Staten naar de hoofdstad waren geroepen en in verhoor genomen. Nu dat, na een driejarigen arbeid, het onderzoek gesloten is, blijft te zien, of de Senaat een wettig gekozen lid zal ontzetelen om de bloote reden dat hij een „Mormoonsch” Apostel is.

Apostel Smoot is groot en wel gebouwd, hoewel zijne lengte hem een slank voorkomen geeft. Zijn vlugge, veerkrachtige gang is een uitdrukking van zijn werkzaam en ondernemend karakter. Hij bezit een onverschrokken openhartigheid, zegt juist wat hij denkt, en is toch hoffelijk, welwillend en goedhartig. Hij drukt zich in woord en in schrift uit met verstand, ernstigheid en nederigheid. Hij is praktisch en vooruitstrevend, en is ook een goed financier. „Eerst mijn plicht, daarna vermaak,” kan als zijn leus beschouwd worden, en zij vindt hare volle verwezenlijking in zijn leven. *Mill. Star.*

DE BELACHELIJKE ZIJDE DER AARDBEVING TE SAN-FRANCISCO.

Een zware man, slechts in zijn nachthemd gekleed, wandelde heel bedaard op de hoofdstraat, met een groote vogelkooi onder zijn arm, hoewel de vogel er uit was. Een ander man liep met een dierbaar katje in zijn armen, dat hij aanhoudend toesprak en vertroostte over de groote ramp. Een oude vrouw duwde een naaimachine den heuvel op.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

—:—

Assistent: PAUL ROELOFS.

DE MAN, OF DE VROUW?

Men hoort dikwijls de uitdrukking gebruiken: DE MAN IS HET HOOFD!

Het beginsel in dit gezegde vervat, wordt door vele menschen als de behoorlijke en goddelijke orde beschouwd. Sommigen, en uit den aard der zaak misschien in 't bijzonder vrouwen, beschouwen het slechts als een aangenomen orde of een gebruik, dat nu lijdelijk moet geduld worden; terwijl andere vrouwen, die in sommige opzichten meer verstand, ontwikkeling of deugden mogen bezitten dan hare mannen, achten dat zulk een regel vele rechtmatige uitzonderingen behoort te hebben.

Is er werkelijk een bepaalde orde, die behoort gevolgd te worden? Zoo ja, hoedanig is zij, en wat zijn de redenen voor die orde?

Daar de zaak een gewichtigen gedragsregel betreft in het leven van ieder man en iedere vrouw, staat zij in direkt verband met het Evangelie, en het is slechts uit het oogpunt van het Evangelie dat wij wenschen haar hier te bespreken. De waarheid geeft de kennis van de wetten van het eeuwige en volmaakte leven, en werpt ook licht op de rechte verhouding van ons onderwerp.

Wij lezen in 1 Tim. 2 : 14, dat Adam niet verleid is geworden, maar de vrouw; en toen de Heere hen daarna in den hof van Eden bezocht en straffen over de aarde uitsprak, en tot de vrouw zeide: „hij (de man) zal over u heerschappij hebben” (Gen. 3 : 16), wordt in 't algemeen aangenomen, dat hare onderwerping, die ook op hare dochters overgegaan is tot op dezen dag, het gevolg is geweest van die eerste overtreding. Dit moge zoo zijn. Doch God doet niets dat, indien recht begrepen, ook slechts den schijn van onbillijkheid of wreedheid heeft, maar zijne daden zijn alwijs en algoed; en Zijne uitspraak over de zusterswereld verliest haren stempel van een vonnis, wanneer men bedenkt, dat de voorrang van den man reeds lag in de schepping zelf. Adam werd eerst geschapen, en daarna zeide de Heere: „het is niet goed, dat de mensch alleen zij; Ik zal hem eene hulpe maken”. (Gen. 2 : 18). In overeenstemming hiermede zegt de Apostel Paulus: „de man is niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw om den man” (1 Cor. 11 : 9).

Er is een goddelijke orde in, en een reden voor al hetgeen God doet. Hij is onze Hemelsche Vader, en Jezus Christus die het uitgedrukte beeld van de zelfstandigheid des Vaders was (Hebr. 1 : 3), leefde als

een man op aarde, en voer alzoo ten hemel. De regeering van het heelal ligt dus in mannelijke handen. Zoo ook de regeeringsdienst van het Opperwezen, want wij vinden dat de engelen die met bevelen, openbaringen of mandaten des Heeren werden uitgezonden, als mannelijke wezens beschreven zijn. En toen God deze aarde had toebereid om bewoond te worden, plaatste Hij er Zijn Zoon Adam (Luk. 3 : 38), om heerschappij te hebben. Ook is het Priesterschap, of de volmacht om in den naam des Heeren te handelen in den dienst van Zijn Koninkrijk op aarde, uitsluitelijk op mannen overgedragen, omdat „de man is het beeld en de heerlijkheid Gods, maar de vrouw is de heerlijkheid des mans” (1 Cor. 11 : 7). De orde wordt in het 3de vers duidelijk gemaakt: „ik wil dat gij weet, dat Christus het hoofd is eens iegelijken mans, en de man het hoofd der vrouw, en God het hoofd van Christus.”

Het is niet alleen het voorrecht van den man om zijne hier aangeduide plaats in te nemen, maar het is zijn plicht om in Gods orde te treden, want op deze wijze zal hij in waarheid zijne roeping vervullen en vooruitgaan op den weg des eeuwigen levens. Deze „heerschappij” mag slechts gevoerd worden in liefde. „De mannen zijn schuldig hunne eigene vrouwen lief te hebben, gelijk hunne eigene lichamen. Die zijn eigene vrouw lief heeft, die heeft zichzelf lief; want niemand heeft ooit zijn eigen vleesch gehaat, maar hij voedt het, en onderhoudt het, gelijkerwijs ook de Heere de gemeente. (Ef. 5 : 28, 29). De Apostel Petrus geeft uitdrukking aan de edelste wijze van heerschen, en aan het hoogste begrip van beschaving, wanneer hij zegt: „Gij mannen, woont bij haar met verstand, aan het vrouwelijke vat, als het zwakste, eer gevende.” (1 Petr. 3 : 7). Indien zij trachten om in gerechtigheid hunne plaats in te nemen, zullen zij van God dat verstand ontvangen om met wijsheid en voorzichtigheid te regeeren. Indien zij haar willen eer geven, moeten zij achting voor haar koesteren, haar met beleefdheid behandelen, en vriendelijkheid, voorkomendheid en hulpvaardigheid tegenover haar betoonen.

„De oude vrouwen insgelijks, dat zij geene lasteressen zijn, maar leeraressen van het goede, opdat zij de jonge vrouwen leeren voorzichtig te zijn, hare mannen lief te hebben, hare kinderen lief te hebben, matig te zijn, kuisch te zijn, het huis te bewaren, goed te zijn, haren eigenen mannen onderdanig te zijn” (Titus 2 : 3 — 5). „En zoo zij iets willen leeren, laat haar te huis hare eigene mannen vragen” (1 Cor. 14 : 35) Zij zal zalig worden in kinderen groot te brengen, zoo zij blijft in het geloof, en liefde, en heiligmaking (1 Tim. 2 : 15). De vrouw heeft, wegens hare natuurlijke roeping, haren tijd en aandacht meer onmiddellijk te wijden aan hare kinderen, en haar voorbeeld zal voor hunne opvoeding het grootste gewicht hebben. Op den man rusten meer in het bijzonder de andere plichten des levens, en behoort ook tot zijne roeping om voor de gemeente Gods te zorgen.

Sommige mannen zijn ongetwijfeld geheel onwaardig en onbekwaam om te regeeren, en moet soms Gode meer gehoorzaamd worden dan den mensch, maar de raad der Heilige Schrift is: Gij vrouwen, zijt uwen eigenen mannen onderdanig; opdat ook, zoo eenigen den woorde ongehoorzaam zijn, zij door den wandel der vrouwen, zonder woord, mogen gewonnen worden" (1 Petr. 3 : 1) en vers 4: „Welker versiersel zij de verborgen mensch des harten, het onverderfelijk versiersel van een zachtmoedigen en stillen geest, d'e kostelijk is voor God."

Dat versiersel is desgelijks kostelijk in de oogen van den man, gelijk een wijze, liefdevolle regeering door den man kostelijk is in de oogen der vrouw. Deze laatste zal het gelukkigst zijn, zoo zij de plaats inneemt, welke God en de natuur haar hebben bereid, en de man zal het meest gezegend zijn, zoo hij de roeping bekleedt door God en de natuur hem aangewezen.

R.

„DE STER."

Ouderling Herman B. Denkers schrijft ons in een brief uit Ogden: „De voornaamste reden dat sommigen hier de „Ster" afzeggen, is: zij beweren dat het materiaal hetzelfde is als in het dagblad en de tijdschriften van de Kerk."

Wij achten niet dat dit een redelijk voorwendsel is om de „Ster" niet te lezen.

De lectuur die in de „Ster" verschijnt, wordt uit talrijke bronnen verzameld, en ons streven is om slechts te gebruiken het allerbeste materiaal dat kan gevonden worden in de Improvement Era, Deseret News, Juvenile Instructor, Millennial Star, Elders Journal, Young Womans Journal, de Duitsehe Stern, en vele andere voorname geschriften. Wij gelooven niet dat één van de Heiligen in Amerika op al deze tijdschriften ingeteekend is of ze leest, en het kan niet geloochend worden dat die van tijd tot tijd zeer belangrijke artikelen bevatten, die alle nieuw zijn voor de heiligen in de wereld en voor de meesten onzer intekenaren ook daar.

Ons verlangen is de „Ster" aangenaam te maken voor al onze lezers. Wij zijn voornemens om in de toekomst meer plaats aan zendingsnieuws te wijden, en hebben met dat oogmerk de Zendelingen verzocht ons van tijd tot tijd hunne ondervindingen te schrijven.

Wij hopen dat de „Ster" de ondersteuning van al de Heiligen, beide hier en in Amerika, zal ontvangen. Zij is een degelijke zendinge, en zij heeft vele warme vrienden onder hen die niet van ons geloof zijn. Teekent dus in op het tijdschrift, en bestelt exemplaren om aan vrienden en familieleden te zenden. Veel goed wordt op die wijze dikwijls teweeggebracht in gezinnen, waar de Zendelingen nog geen toegang hadden.

A. N.

IN MEMORIAM.

Men schrijft ons uit Salt Lake City:

In een stampvolle zaal van het Cannon-wijkgebouw werd Zondagavond 3 Juni j.l. een gedenkdienst gehouden ter eere van wijlen Ouderling Abraham J. Gold, onlangs in Nederland overleden. Boven het podium, dat eenvoudig doch smaakvol versierd was met sneeuw-blank vlaggedoek en levende bloemen, hing een groot portret van den doode. Op het witte omhangsel lagen groene mirtetakjes — symbool van het jong-afgeknakte leven. Roerend was het zingen door het wijkkoor, van een Zondagschoolied, Ouderling Gold's lievelingslied, waarvan hier eene vertaling volgt.

Kindertjes, bemint den Heere,
Leert Zijn heiligen wil te doen.
Hij wil iedren dag u leeren,
U met spijs des hemels voën.
Jezus zei, vergeeft elkander,
Hebt elkander hartlijk lief;
Zorgt daarom dat d' een den ander
Nooit veroorzaak' leed of grief.

Vroom en needrig, als de Zoon Gods,
Bidden wij den Vader aan,
Opdat w' immer van den troon Gods
Kracht ontvangen onder 't gaan.
Want wij reizen, deugd gewinnend,
Op het nauwe, rechte pad;
Eerlijk, minzaam, waarheidminnend,
Zooals Jezus 't Zelf betrad.

„Eert uw vader en uw moeder”,
Leert de Heiland u en mij.
„Helpt uw zuster, helpt uw broeder,
Staat elkaar vol liefde bij”.
Bidden wij dan van den hemel
Kracht en moed tot 't einde toe,
Klemmend ons, trotsch 't aardsch gewemel,
Vol geloof aan d' „ijz'ren roe”.

Onder de sprekers bevonden zich de volgende, in Nederland welbekende Ouderlingen: Uffo Uffens, Pieter Assenberg, Park Kenner en Sylvester Q. Cannon. De eerste twee, die geruimen tijd met Ouderling Gold samengewerkt hadden in de Arnheemsche Conferentie, verhaalden vele voorvallen uit zijn leven als zending, waaruit zijn onvermoeide ijver voor het Werk Gods en zijn verknochtheid daaraan bleken. Allen drukten hun medegevoel uit voor de beroofde verwanten, er tevens echter op wijzende, hoe troestrijk de gedachte was, dat de dood zijn slachtoffer gevonden had met hart en ziel in het Godgevallig zendings-

werk. Dit sterven, dus werd er gezegd, was geen toeval of ongeluk, maar reeds lang voorzien en begrepen in den wijzen raad van Hem, zonder Wien geen muschje ter aarde valt. En aller bede was dat zij, die door dit verlies het zwaarst getroffen worden, in ruime mate den zegenrijken invloed mochten hebben van den grooten Trooster.

Door Ouderling Sylvester Q. Cannon werden nog enkele woorden in het Hollandsch gesproken — woorden van dank tot de vele Hollander_s, die de vergadering bijwoonden. Deze goede opkomst was een waardige vertegenwoordiging van het zendingsveld, waaruit de veelbelovende jonge werker zoo plotseling is weggeroepen.

Het groote aantal aanwezigen en de treffende dienst getuigden van de liefde en de achting, die den overledene werden toegedragen. Jonge prediker — nog nà uw sterven spreekt gij: wij willen uwen raad opvolgen en ons vol geloof vastklemmen aan de „ijzeren roe”.

DE HOLLANDSCHE CONFERENTIE TE OGDEN.

Ouderling Herman B. Denkers, Secretaris der Nederlandsche Zendingen-vereeniging in Zion, deed ons een verslag toekomen, van de belangrijke Algemeene Hollandsche Conferentie den 20sten Mei te Ogden gehouden, en reeds vermeld in ons vorig nummer. Het volgende is een beknopt verslag der vergaderingen.

Na gewacht te hebben op het arriveeren van een specialen trein die een schare Hollandsche broederen en zusters uit Salt Lake City bracht, werd de morgenvergadering om 10.30 uur geopend. Broeder Hendrik De Brij ging voor in het gebed. Ouderling Evert Neuteboom, die in de Conferentie presideerde, sprak eenige welkomstwoorden. Ouderling J. W. F. Volker, de volgende spreker, drukte den wensch uit dat een grooter aantal Hollandsche broederen in Nederland vertegenwoordigd waren om het Evangelie te prediken, en sprak van zijne ondervindingen in het oude Vaderland gedurende zijne twee zendingen aldaar. Broeder P. J. Lammers sprak eenige woorden over de eerste Hollandsche Conferentie die hij had bijgewoond, n.l. te Gorinchem in 1864, waar hij tot reizend zending werd beroepen. Pres. L. W. Shurtliff, van den Weber Ring, betuigde (in de Engelsche taal) zijne achting voor de Hollandsche broeders en zusters, waarvan velen in zijnen Ring woonachtig zijn, en die hij als getrouw en ernstig kende. Broeder D. Sander herinnerde de hoorders aan den tijd in Nederland, toen slechts een plaatselijk Ouderling over de zending toezicht had. Hij wees ook op de teekenen der tijden, en vermaande allen tot getrouwheid in het vervullen hunner plichten. Ouderling S. F. Taylor, die over de Hollandsche vergadering te Salt Lake City presideert, bracht verslag uit van den algemeenen gunstigen toestand onzer landgenooten in zijne

stad, en drukte den wensch uit voor een geregelde herhaling dezer groote Hollandsche Conferentiën. Pres. N. C. Flygare, de Tweede Raadgever van Pres. Shurtliff, verklaarde dat hij veel met de Hollanders in aanraking was geweest, en hen als een volk eerlijk, oprecht en vlijtig bevonden had. Hij haalde den tijd voor den geest toen er nog maar weinigen in Zion waren, terwijl nu velen zelfs verantwoordelijke plaatsen bekleeden. Broeder A. Koldewijn wees er op, hoe vroegtijdig reeds pogingen gedaan werden om het Evangelie in het land der dijken en kanalen te vestigen, en hij spoorde een ieder aan tot standvastigheid in de waarheid. Bisschop John Watson zeide, dat er vele Hollanders in zijn wijk wonen. Hij prees hun plichtgevoel en hunnen ijver, en maakte bekend dat omtrent twintig zijner wijkleeraars tot dit volk behooren. Hij wees op de noodzakelijkheid van veel belang in elkander te stellen, en het door daden te toonen. Ouderling E. Neuteboom besloot deze vergadering met een toespraak, waarin hij volgens den raad der Autoriteiten, verzocht dat de Hollanders nu en dan een dag in de Tempelen besteedden om te werken voor martelaren die in ons Vaderland hun leven hebben gegeven, en wier namen en data's in het bezit van spreker zijn. Ouderling W. J. De Brij sprak de dankzegging.

De namiddag-bijeenkomst begon om 2.30 uur, en werd met gebed geopend door Broeder Joseph Weston. Ouderling W. W. Francis, van Morgan City, was de eerste spreker. Hij gaf te kennen, dat hij het Hollandsche volk op zending liefgekregen had, en steeds die gevoelens voor hetzelfde koesterde. Naar dat beginsel is hij immer strevende, want het maakte hem bekwaam om meer goed onder zijne medemenschen te doen. Hij verhaalde het doopen van 14 personen in den Rijn in de maand Januari. Ouderling Dirk Koldewijn sprak over de profetiën, geuit in de dagen van ouds omtrent de herstelling van het Evangelie, en de ware vervulling van dezelve. Pres. Rulon S. Wells, een der eerste Zeven presidenten der Zeventigers, zeide dat het Hollandsche volk ook hem lief was geworden, en dat hij vele oprechte Heiligen der laatste Dagen onder hen had aangetroffen. Niettemin is er nog ruimschoots gelegenheid voor verbetering en vooruitgang, en hij besprak in bijzonderheid de leeringen van den Zaligmaker, die zoo toepasselijk zijn in het dagelijksch leven.

Daarna werd een solo gezongen door Broeder L. van den Akker.

De volgende spreker was Ouderling W. J. De Brij. Hij toonde de noodzakelijkheid aan, onze geestelijke oogen in een gezonden toestand te hebben, opdat wij de dingen niet misverstaan, en maakte duidelijk hoe men moet leven om dat te verwezenlijken. Ouderling I. Kooijman gaf nu een kort verslag van de Zending in Nederland, die in een bloeienden toestand is, en die door de gebeden uit Zion kan gesterkt worden. Hij deed melding van de onlangs opgerichte doopvont te Rotterdam en de voordeelen daarvan, en sprak verder over den dood

der twee zendelingen te Groningen. Bisschop E. T. Woolley, van de 4de wijk te Ogden, sprak van den band van eenheid die de Heiligen der laatste Dagen uit verschillende natiën aan elkander verbindt als ééne familie. Indien wij beweren God lief te hebben, laat ons ook onzen naaste liefhebben. Wij zullen voor het goede dat wij doen gezegend worden. Laat ons de daad voegen bij het woord.

Een duet werd nu gezongen door Zusters Rika Butler en Diena Koldewijn.

Ouderling H. B. Denkers sprak daarna en drukte de hoop uit, dat onze Hemelsche Vader dezelfde gunstige gedachten over het Hollandsche volk heeft als de presideerende broederen, die gesproken hebben. Toonde in het kort aan, hoe zulks teweeggebracht wordt door het onderhouden van Gods geboden.

Broeder Geo Hickenlooper zong daarna een solo.

Het Bestuur van de Nederlandsche-Zendelingenvereeniging werd in deze vergadering voorgesteld en eendrachtelijk ondersteund, n.l.: E. Neuteboom als President, S. F. Taylor als Vice-President, H. B. Denkers als Secretaris-Penningmeester, en I. Kooijman als assistent Secretaris-Penningmeester.

Dankzegging door Broeder J. Neuteboom.

Het muzikaal gedeelte van het programma dezer vergaderingen was te danken aan de pogingen van Ouderling L. van den Akker en de Broeders en Zusters die hem behulpzaam zijn geweest.

Aldus eindigde de eerste Hollandsche Conferentie in Utah. Alles werkte mede ten goede. Het weder was prachtig. De gemoederen waren met blijdschap vervuld. Gods geest was ruimschoots vertegenwoordigd, en onze bede is, dat deze Conferentie rijke vruchten ten eeuwigen leven moge afwerpen.

HERMAN B. DENKERS, *Secr.*

ALLERLEI.

Rome, met minder dan een half miljoen inwoners, heeft meer dan 500 kerken, bijna alle Rooms-Katholiek.

Het Vaticaan, de residentie van den Paus, is het grootste paleis ter wereld, en telt c.a. 11.000 vertrekken, groot en klein.

De leiders van den hongersnood, die dit voorjaar Japan heeft bezocht, waren meer dan 1.000.000 menschen.

Een spreker zeide onlangs in den kansel van de Presbyteriaansche kerk te Linwood, bij Kansas City: „De Mormoonsche Kerk is de best georganiseerde inrichting in de wereld, met uitzondering van het Duitsche leger.”

Te Florence, Nebr., eertijds Winter-Quarters genoemd, waar de heiligen na hunne verdrijving uit Nauvoo in 1846, den eersten winter doorbrachten, wordt een reusachtige boom aangeduid onder den naam van „Brigham Young'sboom.” De inwoners van Florence verklaren dat deze boom is gegroeid van een stok van ka'oenboom-hout in het voorjaar van 1847 daar geplant door Brigham Young. De boom is bekend als de grootste, voor vele mijlen in den omtrek. Vele vergaderingen van de heiligen in en rond Omaha en Council Bluffs zijn onder zijne takken gehouden.

OVERLEDEN.

BOURGEOIS. — Zuster Anna Bourgeois, van de Brusselsche Vertakking, is aldaar, na eene langdurige ziekte, den 1sten Mei j.l. in den ouderdom van 28 jaar overleden. Zij sloot zich ongeveer tien jaren geleden bij de Kerk aan.

CLAASSEN. — Jacoba Johanna A., dochtertje van Broeder en Zuster Hendrik J. Claassen, den 18den Mei j.l. te Amsterdam overleden in den ouderdom van bijna drie jaren.

VAN ARUM. — Dirk van Arum, zoontje van Jan en Neeltje van Arum, is den 17den Juni te Schiedam gestorven. Hij was geboren 24 Februari 1904.

ROTSTEGE. — Den 18den Juni stierf te Rotterdam Zuster Leonora Wilhelmina Rotstege, geb. Coumou, echtgenoot van Ouderling Jacobus Rotstege, de President van de Zondagschool der Rotterdamsche Vertakking. De dood kwam als het eind eener ziekte, die meer dan een jaar geduurd heeft, waarin onze zuster veel geleden heeft. Zuster Rotstege werd 8 October 1904 gedoopt door Pres. Jacob H. Trayner, en bevestigd door Ouderling Arnold van Limburg, en is getrouw geweest in het Evangelie. Zij stierf in den ouderdom van 51 jaar.

I N H O U D :

De Reis van President Joseph F. Smith en gezelschap, in December 1905	Blz. 193	De belachelijke zijde der aardbeving te San-Francisco	Blz. 200
Een gezicht bij Ouderling Welker's begrafenis	„ 197	De man, of de vrouw?	„ 201
De terugkeer der Joden	„ 198	„De Ster”	„ 203
Aangekomen	„ 198	In Memoriam	„ 204
Apostel Reed Smoot	„ 199	De Hollandsche Conferentie te Ogden	„ 205
		Allerlei	„ 207
		Overleden	„ 208

Uitgave van ALEX NIBLEY, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs: per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.